

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 529/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Halagan, s. r. o., Framborská 253/21, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Ján Halagan, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Halagan, s. r. o., Framborská 253/21, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Ján Halagan, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

«Dňa 24.02.2015 sa konalo zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov v poľovnom revíri [REDAKOVANÉ] v zmysle ustanovenia § 5 zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve (ďalej len „zákon o poľovníctve“). Zhromaždenie bolo zvolané splnomocneným zástupcom poľovných pozemkov [REDAKOVANÉ]. Priebeh zhromaždenia bol osvedčený notárskou zápisnicou N 84/2015, napísanou dňa 25.02.2015 notárkou JUDr. Máriou Zimanovou na Notárskom úrade v Ilave (ďalej len „notárska zápisnica“). Tak ako je uvedené v notárskej zápisnici na 3 strane, zhromaždenia sa zúčastnil aj sťažovateľ, ktorý je vlastníkom poľovných pozemkov v spoločnom poľovnom revíri o výmere 0,51 ha. Podľa notárskej zápisnice sa zhromaždenia zúčastnilo celkom 16 vlastníkov, resp. splnomocnených zástupcov vlastníkov vlastníacich 67,95 % poľovných

pozemkov z celkovej výmery poľovného revíru. Tak ako je uvedené na 5. strane notárskej zápisnice pod bodom VI., zvolávateľ navrhol, aby o spôsobe využitia práva poľovníctva v spoločnom poľovnom revíri bolo rozhodnuté vlastníckmi poľovných pozemkov postupom podľa § 12 zákona o poľovníctve, t. j. užívať spoločný poľovný revír [REDAKOVANÉ] prostredníctvom nimi založenej poľovníckej organizácie.

Zhromaždenie hlasovaním prijalo nadpolovičnou väčšinou uznesenie č. 1, na základe ktorého rozhodlo, že zo zhromaždenia sa nebude vyhotovovať žiadny zvukový audiovizuálny zvukový záznam, uznesenie č. 2, na základe ktorého zhromaždenie schválilo program zhromaždenia, uznesenie č. 3, na základe ktorého zhromaždenie rozhodlo o užívaní spoločného poľovného revíru postupom podľa § 12 zákona o poľovníctve prostredníctvom nimi založenej poľovníckej organizácie a dohodnutí podmienok užívania spoločného poľovného revíru písomne osobitnou zmluvou, uznesenie č. 4, ktorým zhromaždenie schválilo základné články zmluvy s dobou trvania 20 rokov, uznesenie č. 5, ktorým zhromaždenie zvolilo zástupcov na prípravu a podpis zmluvy, zmien a doplnkov a zaevidovanie na okresnom úrade a uznesenie č. 6., ktorým zhromaždenie zrušilo naplánované zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov v spoločnom poľovnom revíri [REDAKOVANÉ] zvolané na deň 25.02.2015 do Domu kultúry v [REDAKOVANÉ].

Niektorí vlastníci poľovných pozemkov, resp. splnomocnení zástupcovia vlastníkov poľovných pozemkov patriaceho do spoločného poľovného revíru [REDAKOVANÉ] už na zhromaždení dňa 24.02.2015 namietali nezákonnosť uznesení prijatých na zhromaždení.

Nakoľko sťažovateľ nemal inú možnosť, ako odstrániť nezákonnosť prijatých uznesení, obrátil sa žalobou zo dňa 29.04.2015 v znení upravenom zo dňa 30.12.2015 na súd, kde sa domáhal a žiadal, aby súd určil, že uznesenie č. 1., uznesenie č. 2, uznesenie č. 3, uznesenie č. 4, uznesenie č. 5 a uznesenie č. 6 prijaté na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov uznaného poľovného revíru [REDAKOVANÉ], ktoré sa konalo dňa 24.02.2015, a ktoré sú uvedené v notárskej zápisnici N 84/2015, Nz 6059/2015, NCRLs 6261/2015 sú neplatné a zároveň, že Zmluva vlastníkov spoločného poľovného revíru o užívaní podľa § 12 zákona o poľovníctve zo dňa 24.02.2015 podpísaná splnomocnenými zástupcami Spoločného poľovného revíru [REDAKOVANÉ] je neplatná.

Neplatnosť uznesení č. 1 až č. 6 prijatých na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov odôvodnil sťažovateľ v žalobe okrem iného aj tým, že zvolávateľom zhromaždenia

bol porušený zákon o poľovníctve, nakoľko zvolávateľ nedisponoval potrebnou väčšinou na zvolanie zhromaždenia a uznesenia prijaté na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov konanom dňa 24.02.2015 neboli prijaté všetkými vlastníkmi poľovných pozemkov (100 %) patriacich do spoločného poľovného revíru [REDAKOVANÉ], tak ako to vyžaduje ustanovenie § 12 zákona o poľovníctve...

O žalobe rozhodol okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 10C/97/2015-248 zo dňa 06.10.2016, pričom určil neplatnosť všetkých šiestich uznesení prijatých na zhromaždení vlastníkov, ako aj neplatnosť zmluvy o jeho užívaní a žalobcom proti žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Proti v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie sp. zn. 10C/97/2015-248 zo dňa 06.10.2016 podali žalovaní odvolanie...

O odvolaní rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 9Co/118/2017-330 zo dňa 28.09.2017, pričom vec zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie...

Podľa právneho názoru krajského súdu o rozhodovaní o užívaní poľovného revíru rozhodujú vlastníci poľovných pozemkov nadpolovičnou väčšinou v zmysle ustanovení § 139 Občianskeho zákonníka...

Okresný súd Čadca po vrátení veci vykonal vo veci ďalšie dokazovanie výsluchom procesných strán, ale aj oboznámením sa s ďalšími listinami, a to predovšetkým stanoviskom Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR zo dňa 15.10.2014 (na č. l. 388), ako aj dôvodovou správou k zákonu č. 115/2013 Z.z., ktorým bol novelizovaný § 12 zákona o poľovníctve.

Po vykonaní ďalších dôkazov a záverečných prednesov procesných strán súd prvej inštancie vydal v poradí druhý rozsudok č. k. 10C/97/2015-397 zo dňa 09.03.2018, na základe ktorého určil vo výroku I., že uznesenie č. 3, uznesenie č. 4, uznesenie č. 5 a uznesenie č. 6, prijaté na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov uznaného poľovného revíru [REDAKOVANÉ], ktoré sa konalo dňa 24.02.2015 uvedené v notárskej zápisnici N 84/2015, Nz 6059/2015, Ncrls 6261/2015 sú neplatné.

Vo výroku II. ďalej súd určil, že Zmluva vlastníkov spoločného poľovného revíru o jeho užívaní podľa § 12 zákona o poľovníctve, zo dňa 24.02.2015, podpísaná

splnomocnenými zástupcami vlastníkov pozemkov patriacich do Spoločného poľovného revíru [REDACTED] je neplatná.

Vo výroku III. vo zvyšku žalobu zamietol, vo výroku IV. žalovaným 1 - 6 určil nahradiť trovy konania v rozsahu 71,43 %.

Súd prvej inštancie dospel po vyhodnotení vykonaných dôkazov k záveru, že uznesenia č. 3, č. 4, č. 5 a č. 6 uvedené v notárskej zápisnici N 84/2015, Nz 6059/2015, Nrcls 6261/2015 sú neplatné a neplatná je aj Zmluva o užívaní spoločného poľovného revíru prostredníctvom nimi založenej poľovníckej organizácie z dôvodu, že uznesenia prijaté na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov podľa § 12 zákona o poľovníctve mali byť prijaté všetkými vlastníkmi poľovných pozemkov (100 %) v poľovnom revíri [REDACTED] [REDACTED]...

V poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie napadli žalovaní odvolaním, pričom krajský súd rozsudkom 9Co/181/2018-483 zo dňa 31.01.2019 rozsudok okresného súdu vo výroku I., II. zmenil tak, že žalobu žalobcov zamietol, vo výroku III. nenapadnutom odvolaním ponechal rozsudok okresného súdu nedotknutý a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania prvostupňového aj odvolacieho konania v celom rozsahu.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu uvedeného v bode 14., 15. a 16., krajský súd dospel na rozdiel od súdu prvej inštancie k diametrálne odlišnej interpretácii ustanovenia § 12 zákona o poľovníctve.

Krajský súd na rozdiel od okresného súdu s odvolaním sa na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 126/2012-14, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Sžo 230/2008, sp. zn. 2Sžo 88/2009, sp. zn. 8Sžo 409/2009, sp. zn. 8Sžo 211/2010, sp. zn. 10 Sžo 58/2013) dospel k záveru, že hospodárenie v spoločnom revíri sa posudzuje podľa ustanovenia § 139 Občianskeho zákonníka, a preto o jeho užívaní, ako aj zvolení splnomocnencov na uzavretie zmluvy z užívateľom poľovného revíru, rozhoduje nadpolovičná väčšina vlastníkov počítaná podľa podielov výmery poľovných pozemkov jednotlivých vlastníkov na výmere spoločného poľovného revíru.»

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „Sťažovateľ sa svojho práva v konaní ďalej domáhal podaním dovolania zo dňa 04.04.2019 proti všetkým výrokom rozsudku krajského súdu č. k. 9Co/181/2018-483 zo dňa 31.01.2019...

Podľa zistenia sťažovateľa, v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená otázka, či v prípade rozhodovania o výkone práva poľovníctva postupom podľa § 12 zákona o poľovníctve má rozhodovať nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov, tak ako je to v prípade postupu podľa ustanovenia § 13 zákona o poľovníctve alebo o užívaní podľa § 12 zákona o poľovníctve majú rozhodnúť všetci vlastníci poľovných pozemkov...

Najvyšší súd SR napadnutým rozsudkom sp. zn. 2Cdo/168/2019 zo dňa 29.04.2020 rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu dovolacieho konania...

Dovolací súd teda pristúpil k právnemu posúdeniu nastolenej právnej otázky a dospel k záveru, že pravidlo väčšinového hlasovania v otázkach pri výkone poľovného práva sa aplikuje tak pri možnosti výkonu práva poľovníctva podľa § 12 zákona o poľovníctve, ako aj podľa § 13 zákona o poľovníctve.“

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „Podľa názoru sťažovateľa, napadnuté rozsudky Najvyššieho súdu SR a krajského súdu sú založené na iracionálnom a ústavne neudržateľnom argumentačnom základe, ktorý neumožňuje dospieť k záveru, že pravidlo väčšinového rozhodovania vlastníkov poľovných pozemkov v spoločnom poľovnom revíri sa vzťahuje aj na postup pri užívaní poľovného revíru podľa ustanovenia § 12 zákona o poľovníctve...

Najvyšší súd SR aj krajský súd tak pri výklade ustanovenia § 12 zákona o poľovníctve svoju interpretáciu právnej normy založil na predchádzajúcich rozhodnutiach všeobecných súdov a Ústavného súdu SR aj keď právne a skutkovo tieto veci nesúvisia s prejednávanou vecou, čo je nepochybne ústavne neakceptovateľné...

K názoru, že užívanie poľovného revíru podľa § 12 zákona o poľovníctve musia schváliť všetci vlastníci poľovných pozemkov, dospel aj predkladateľ zákona č. 115/2013 Z.z. (ktorým bol novelizovaný zákon o poľovníctve) a to Ministerstvo

pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, odbor legislatívy vo svojom stanovisku zo dňa 15.10.2014, ktoré zaslalo Slovenskému pozemkovému fondu...

Zhodne sa k veci vyjadrilo aj Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR listom zo dňa 03.03.2014 zaslaným Sekcii lesného hospodárstva a spracovania dreva...

Zlou interpretáciou právnej platnej a účinnej normy Najvyššieho súdu SR a krajského súdu došlo k tomu, že sťažovateľovi, ako vlastníkovi poľovného pozemku v poľovnom revíri [REDAKOVANÉ] bola odňatá možnosť s vecou nakladať, teda oprávnenie vlastníka určovať právny osud veci, tak ako to má na mysli ustanovenie § 12 zákona o poľovníctve...

Rozhodnutím zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov konanom dňa 24.02.2015 postupom podľa § 12 zákona o poľovníctve došlo k tomu, že skupina vlastníkov poľovných pozemkov si uzurpovala právo na užívanie poľovného revíru [REDAKOVANÉ] na obdobie 20 rokov...

Pokiaľ by rozhodla o užívaní poľovného pozemku vlastníkmi poľovných pozemkov alebo nimi založenou poľovníckou spoločnosťou nadpolovičná väčšina podľa § 12 zákona o poľovníctve, vlastníci poľovných pozemkov, ktorí by „neboli poľovníci“, by nemali právo na náhradu za užívanie poľovných pozemkov a poľovný revír by mohol byť užívaný na neobmedzené obdobie (§ 12 ods. 2 zákona o poľovníctve).“.

5. Napadnuté rozhodnutia sú podľa sťažovateľa arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v ich krajský súd a najvyšší súd dostatočne nevysporiadali s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa otázky, „či v prípade rozhodovania o výkone práva poľovníctva podľa § 12 zákona o poľovníctve má rozhodovať nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov, tak ako je to v prípade ustanovenia § 13 zákona o poľovníctve (postúpenie práva poľovníctva zmluvou o užívaní poľovníckej organizácii) alebo o užívaní majú rozhodnúť všetci vlastníci poľovných pozemkov“.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1

listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020, napadnuté rozhodnutia zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

19. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

20. Podľa § 5 ods. 4 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) zhromaždenie je uznášaniaschopné, ak je prítomná najmenej nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov počítaná z výmery pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru. Zhromaždenie rozhoduje nadpolovičnou väčšinou počítanou z výmery všetkých poľovných pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru.

21. Podľa § 5 ods. 6 zákona o poľovníctve na zhromaždení má hlas vlastníka poľovného pozemku váhu podielu na výmere vlastnených poľovných pozemkov k navrhovanej výmere poľovného revíru

22. Podľa § 11 ods. 1 zákona o poľovníctve o využití práva poľovníctva v poľovnom revíri (ďalej len „užívanie poľovného revíru“) rozhoduje vlastník samostatného poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru postupom podľa § 5.

23. Podľa § 11 ods. 2 zákona o poľovníctve vlastník samostatného poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru môžu užívať poľovný revír sami alebo prostredníctvom nimi založenej poľovníckej organizácie alebo jeho užívanie môžu postúpiť zmluvou o užívaní poľovného revíru.

24. Podľa § 12 ods. 1 zákona o poľovníctve ak sa vlastníci spoločného poľovného revíru rozhodnú užívať celý spoločný poľovný revír sami alebo prostredníctvom nimi založenej poľovníckej organizácie, dohodnú si podmienky užívania spoločného poľovného revíru písomne osobitnou zmluvou.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutý rozsudok krajského sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 sú arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd nereagovali na všetky jeho podstatné námietky týkajúce sa otázky, či v prípade rozhodovania o výkone práva poľovníctva podľa § 12 zákona o poľovníctve má rozhodovať nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov alebo o užívaní majú rozhodnúť všetci vlastníci poľovných pozemkov.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019

26. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019, preskúmaniu ústavnosti týchto rozhodnutí ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

27. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019 bol takýmto súdom najvyšší súd, ktorý napadnutý rozsudok krajského súdu preskúmal na základe dovolania sťažovateľa. Najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020, ktorým dovolanie sťažovateľa zamietol.

28. V časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020

29. Rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 najvyšší súd rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019 zamietol.

30. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019.

31. V relevantných častiach rozsudku sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 najvyšší súd predovšetkým uviedol:

«15. Dovolací súd uvádza, že od 1. septembra 2009 platí na úseku poľovníctva nová právna úprava (zákon č. 274/2009 Z. z.), ktorá v ustanoveniach § 3 až § 16 rieši zapojenie vlastníka poľovného pozemku do rozhodovacieho procesu ohľadom uznávania poľovného revíru a následne výkonu práva poľovníctva v uznanom poľovnom revíre. Platí, že nie každý vlastník poľovného pozemku môže legitímne očakávať, že jeho pozemok mu umožní výkon práva poľovníctva. Elementárnym predpokladom je uznanie poľovného pozemku za poľovný revír príslušným orgánom štátnej správy (okresným úradom). Poľovný revír je väčšinou vytváraný z viacerých pozemkov, tzn., že sa vytvára spoločná nehnuteľnosť, kde vlastnícke práva k jednotlivým pozemkom sa menia na spoluvlastníctvo k spoločnej nehnuteľnosti.

16. Uznaním poľovného revíru vzniká vlastníkovi právna možnosť, že za splnenia zákonných podmienok bude revír užívať sám, resp. prostredníctvom ním založenej poľovníckej organizácie (§ 12 zákona č. 274/2009 Z.z.) alebo jeho užívanie postúpi zmluvou o užívaní poľovného revíru (§ 13 zákona č. 274/2009 Z.z.).

17. Pri výkone vlastníckych práv v poľovnom revíre, t. j. aj pri určovaní spôsobu užívania poľovného revíru, sa postupuje v zmysle § 5 zákona č. 274/2009 Z.z.

18. Jednoznačne to vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z.z., podľa ktorého „o využití práva poľovníctva v poľovnom revíri (ďalej len „užívanie poľovného revíru“) rozhoduje vlastník samostatného poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru postupom podľa § 5“.

19. Ustanovenie § 5 zákona č. 274/2009 Z.z. upravuje zvolávanie a priebeh zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov, na ktorom sa rozhoduje o podávaní žiadosti o uznanie poľovného revíru. Zhromaždenie zvoláva zástupca najmenej jednej tretiny vlastníkov poľovných pozemkov počítanej z výmery pozemkov navrhovaných do začlenenia revíru písomnou pozvánkou alebo verejnou vyhláškou, pre ktorú zákon ustanovuje ďalšie podmienky. Zhromaždenie je uznášaniaschopné, ak je prítomná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov počítaná z výmery pozemkov navrhovaných do začlenenia do poľovného revíru. Zhromaždenie rozhoduje nadpolovičnou väčšinou počítanou z výmery všetkých poľovných pozemkov navrhovaných do začlenenia do poľovného revíru. Prítomní vlastníci sa zapisujú do listiny prítomných, pričom zápis do nej zabezpečuje a overuje zvolávateľ. Priebeh zhromaždenia sa osvedčuje notárskou zápisnicou, ktorej prílohu tvorí listina prítomných. Zákonodarca zároveň upravuje váhu hlasu vlastníka poľovného pozemku.

20. Jazykový (gramatický), logicko-systematický či teleologický výklad ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z.z. nedáva inú právnu možnosť ako tú, že aj pri rozhodovaní o užívaní poľovného revíru vo vlastnej rézii jeho vlastníkmi sa musí v celosti dodržať postup zakotvený v ustanovení § 5 zákona č. 274/2009 Z.z. Znamená to nielen rešpektovanie pravidiel pre zvolávanie zhromaždenia, spísanie listiny prítomných či účasť notára na ňom, ale aj pre spôsob hlasovania.

21. Práve spôsob hlasovania vlastníkov poľovných revírov o výkone práva poľovníctva bol za predchádzajúcej právnej úpravy (zákon č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov) predmetom viacerých právnych sporov. Medzeru v právnej úprave odstránil najvyšší súd (napr. rozhodnutia sp. zn. 8 Sžo 230/2008, 2 Sžo 409/2009, 2 Sžo 88/2009, 8 Sžo 211/2010) vytvorením a použitím pravidla väčšinového rozhodovania vlastníkov poľovných pozemkov v spoločnom poľovnom revíri. Deklaroval, že všeobecným

právnym princípom demokratického štátu je vôľa väčšiny pri zachovaní zákonných práv menšiny. Len výnimočne sa uplatňuje princíp jednomyselnosti, lebo pri jeho rozšírenej aplikácii by nemohli byť riešené rôzne bežné životné situácie. Tento výklad plne akceptoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 111/2010, IV. ÚS 126/2012).

22. Vzhľadom na nejednotný výklad ustanovení pôvodnej právnej úpravy o nakladaní vlastníkov poľovných pozemkov v spoločnom poľovnom revíri bolo jedným zo zámerov zákona č. 274/2009 Z.z. určiť, akým spôsobom vlastníci spoločného poľovného revíru rozhodujú vo veciach uznávania, zmeny alebo užívania spoločného poľovného revíru (bližšie dôvodová správa k zákonu č. 274/2009 Z.z.). Expresses verbis bolo v ustanovení § 5 ods. 4 upravené, že na zhromaždení vlastníkov poľovných revírov sa o podaní žiadosti o uznanie poľovného revíru rozhoduje nadpolovičnou väčšinou hlasov vlastníkov poľovných pozemkov počítanej podľa výmery pozemkov začlenených do poľovného revíru a tento spôsob rozhodovania prostredníctvom ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z.z. zákonodarca vztiahol aj na rozhodovanie o užívaní poľovného revíru.

23. Existenciu iného spôsobu rozhodovania na zhromaždení vlastníkov poľovného revíru (napr. jednomyselnosť hlasovania) nepotvrdzuje ani súdna judikatúra (najmä z oblasti správneho súdnictva), či právna doktrína. Naopak, pravidlo väčšinového hlasovania v otázkach pri výkone poľovného práva vyplýva aj z komentára k ustanoveniu § 12 zákona č. 274/2009 Z.z. (Lupták, M., Sarvaš, M.: Zákon o poľovníctve. Komentár k vybraným ustanoveniam. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, s. 65-66). Podľa neho „ak je ustálené, že na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov sa rozhoduje nadpolovičnou väčšinou vypočítanou z výmery všetkých poľovných pozemkov, je potom zrejmé, že rovnakou väčšinou rozhodujú vlastníci pri obidvoch naznačených možnostiach užívania poľovného revíru“. Pod „obidvoma naznačenými možnosťami“ v zmysle ustanovenia § 12 zákona č. 274/2009 Z.z. je potrebné rozumieť samostatné užívanie spoločného revíru vlastníkami poľovných pozemkov alebo užívanie spoločného revíru vlastníkami poľovných pozemkov prostredníctvom nimi založenej právnickej osoby.

24. Vyžadovať 100 %-ný súhlas (jednomyselnosť) všetkých vlastníkov poľovných pozemkov k tomu, aby bolo prijaté rozhodnutie o užívaní spoločného poľovného revíru vo vlastnej réžii (t. j. sami alebo prostredníctvom nimi založenej poľovníckej organizácie)

nezodpovedá samotnej filozofii výkonu poľovného práva. Znamenalo by to, že ak by čo len jeden vlastník spoločného poľovného revíru nesúhlasil s výkonom poľovného práva jeho samotnými vlastníkmi, muselo by byť užívanie poľovného práva postúpené písomnou zmluvou inému (cudziemu) odborne spôsobilému subjektu (§ 13 zákona č. 274/2009 Z.z.). Došlo by k tomu napriek tomu, že by väčšina vlastníkov poľovného pozemku mala záujem vykonávať právo poľovníctva na svojich vlastných nehnuteľnostiach. S určitým nadsadením tak možno konštatovať, že o spôsobe užívania spoločného poľovného revíru by mohol rozhodnúť aj jeden vlastník spoločného poľovného pozemku.

25. Zákonodarca však jasne a zrozumiteľne v ustanovení § 11 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z.z. zakotvuje spôsob rozhodovania o užívaní poľovného revíru, pričom žiadne výnimky z tohto postupu nestanovuje. Aj pri postúpení výkonu práva poľovníctva (§ 13 zákona č. 274/2009 Z.z.) sa preferuje väčšinový názor vlastníkov spoločného poľovného revíru. Ani v tomto prípade nemôže „zablokovať“ uzavretie zmluvy o užívaní poľovného revíru minoritný vlastník spoločného poľovného revíru.

26. Právo poľovníctva je zákonom formulované ako právo jednotné a vykonáva sa na území celého poľovného revíru. Ide o prirodzený dôsledok zaistenia základných životných potrieb neustále migrujúcej zveri a rešpekt nielen voči hraniciam poľovného revíru, ktoré sa kryjú s prírodnými hranicami či inak v teréne zreteľnými hranicami, ale aj voči jeho vnútornej celistvosti. Len s ťažkou si možno predstaviť užívanie spoločného poľovného revíru jeho vlastníkmi, ak by nebolo možné na jeho pozemkoch uprostred plynule realizovať výkon poľovného práva.

27. Odvíjať nevyhnutnosť jednomyselného hlasovania od vloženia slova „celý“ do ustanovenia § 12 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z.z., tak neobstojí. Ak disponoval zákonodarca poznatkami o porušovaní práv vlastníkov poľovných pozemkov pri užívaní poľovného revíru vo vlastnej réžii, mal jedinečnú príležitosť zákonom č. 115/2013 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 72/2012 Z.z. a o zmene a doplnení zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 115/2013 Z.z.“) výslovne zaviesť výnimku zo všeobecného pravidla o väčšinovom hlasovaní. Neučinil tak. Naopak, precizoval náležitosti zmluvy vlastníkov spoločného poľovného revíru o jeho užívaní. Podľa zákona č. 115/2013 Z.z. sa súčasťou zmluvy stala notárska zápisnica podľa

§ 5 ods. 5 zákona č. 274/2009 Z.z. Z notárskej zápisnice musia byť zrejmé všetky podstatné okolnosti, predovšetkým uznesenia zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov.

28. Je pravdou, že zákon č. 274/2009 Z.z. v ustanoveniach § 12 a § 13 zákona reguluje dva zmluvné typy odlišujúce sa od seba predovšetkým druhovou charakteristikou kontrahentov. Zmluvu podľa § 12 zákona č. 274/2009 Z.z. uzatvárajú medzi sebou vlastníci spoločného poľovného revíru. Zmluvu o užívaní poľovného revíru podľa § 13 zákona č. 274/2009 Z.z. uzatvára vlastník poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru s budúcim užívateľom poľovného revíru, ktorý v momente uzatvárania tejto zmluvy nemá k pozemkom tvoriacim poľovný revír žiaden kvalifikovaný právny vzťah. Rozdiely legálne zadefinovaných zmluvných typov sa prejavujú v obsahu oboch zmluvných vzťahov (bližšie rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 19/2014). Oba druhy zmlúv však musia podpísať oprávnení zástupcovia, ktorých si vlastníci spoločného poľovného revíru zvolia postupom podľa § 5 ods. 4 zákona č. 274/2009 Z.z. Zvolení splnomocnenci vystupujú za vlastníkov, druhým kontrahentom zmluvy vlastníkov spoločného poľovného revíru o jeho užívaní podľa § 12 zákona č. 274/2009 Z.z. je štatutárny orgán vlastnej poľovníckej organizácie, resp. tí vlastníci spoločného poľovného revíru, ktorí súhlasili s výkonom poľovného práva vo vlastnej réžii. Výklad, ktorého sa domáha dovolateľ, nepredstavuje spravodlivú rovnovahu medzi záujmami majoritných vlastníkov spoločného poľovného revíru uprednostňujúcimi vlastný výkon poľovného práva vo svojom poľovnom revíri a záujmami minoritných vlastníkov, ktorí žiadajú postúpiť užívanie poľovného revíru inej osobe. Majetkové záujmy minoritných vlastníkov, ktorí nesúhlasia s vlastným výkonom poľovného práva v spoločnom poľovnom revíri, môžu byť zabezpečené povinnou platbou „nájomného“ majoritných vlastníkov užívajúcich spoločný poľovný revír v celosti. Podobný výsledok by dosiahli minoritní vlastníci spoločného poľovného revíru aj vtedy, ak by došlo k postúpeniu užívacieho práva na základe vzájomnej zmluvy inej osobe (13 zákona č. 274/2009 Z.z.). Náhrada za užívanie celého spoločného revíru predstavuje v takomto prípade fakultatívnu náležitosť zmluvy vlastníkov spoločného poľovného revíru o jeho užívaní. Zákonodarca takúto možnosť nevyhlásil a aj v danom spore je súčasťou zmluvy výška úhrady pre žalobcov zodpovedajúca veľkosti ich poľovných pozemkov.

29. Vzhľadom na uvedené, výklad ustanovení zákona č. 274/2009 Z.z., ktorý učinil odvolací súd v súvislosti so spôsobom rozhodovania vlastníkov spoločného poľovného

revíru podľa § 12 zákona č. 274/2009 Z.z. zodpovedá nielen všetkým metódam interpretácie právnej normy, ale zabezpečuje aj spravodlivú rovnováhu medzi všeobecným/verejným záujmom a ochranou základného práva jednotlivca.»

32. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

33. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

34. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov

rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku (o sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom) preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

35. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

36. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

37. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje,

aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

38. Vzhľadom na to, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

39. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

IV.

Záver

40. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (bod III.2 tohto odôvodnenia), ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa otázky, či v prípade rozhodovania o výkone práva poľovníctva podľa § 12 zákona o poľovníctve má rozhodovať nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov alebo o užívaní majú rozhodnúť všetci vlastníci poľovných pozemkov. Právny názor vyslovený najvyšším súdom v rozsudku sp. zn.

2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 má aj podľa ústavného súdu racionálny základ, a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

41. Najvyšší súd tak dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k potvrdeniu pravidla väčšinového rozhodovania podľa § 12 zákona o poľovníctve, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré v posudzovanom prípade sú v súlade s obsahom základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

42. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského sp. zn. 9 Co 181/2018 z 31. januára 2019 zamietol. Vzhľadom na uvedené napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020 nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia.

43. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu

napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

44. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

45. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu